

**Запорізька міська громадська
організація «Істина»**

**МАТЕРІАЛИ МІЖНАРОДНОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ**

**«СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОЇ СИСТЕМИ
ТА ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ В УКРАЇНІ»**

24-25 березня 2017 р.

м. Запоріжжя

УДК 342(477)(063)
ББК 67.9(4Укр)я43
С 91

С 91 Сучасні проблеми правової системи та державотворення в Україні: Матеріали міжнародної науково-практичної конференції, м. Запоріжжя, 24-25 березня 2017 року. – Запоріжжя: Запорізька міська громадська організація «Істина», 2017. – 124 с.

У матеріалах представлено стислий виклад доповідей і повідомлень, поданих на міжнародну науково-практичну конференцію «Сучасні проблеми правової системи та державотворення в Україні», яка була організована Запорізькою міською громадською організацією «Істина» 24-25 березня 2017 року в м. Запоріжжі.

УДК 342(477)(063)
ББК 67.9(4Укр)я43

ЗМІСТ

НАПРЯМ 1. ІСТОРІЯ ТА ТЕОРІЯ ДЕРЖАВИ ТА ПРАВА, ФІЛОСОФІЯ ПРАВА

ПРАКСЕОЛОГІЧНИЙ ВИМІР РЕАЛІЗАЦІЇ СВОБОДИ
ТА ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ У ПРАВОВІДНОСИНАХ
Боднарчук М. М. 7

ЗАБОРОНА КАТУВАННЯ НА МІЖНАРОДНО-ПРАВОВОМУ РІВНІ
Доготар М. В. 11

ПРАВА ТА СВОБОДИ ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА
НА МІЖНАРОДНО-ПРАВОВОМУ РІВНІ
Франків В. В. 15

НАПРЯМ 2. КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО, МІЖНАРОДНЕ ПУБЛІЧНЕ ПРАВО

ДО ПИТАННЯ ТРАНСФОРМАЦІЇ ПІДХОДІВ
ЩОДО МІЖНАРОДНО-ПРАВОВИХ СТАНДАРТІВ ПОЛІТИКИ
У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯДЕРНОЇ БЕЗПЕКИ
Загурський О. Б. 19

НАПРЯМ 3. ЦИВІЛЬНЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС, СІМЕЙНЕ ПРАВО, ЖИТЛОВЕ ПРАВО, МІЖНАРОДНЕ ПРИВАТНЕ ПРАВО

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ДІЯЛЬНОСТІ
ТРЕТЕЙСЬКИХ СУДІВ В УКРАЇНІ
Бородійчук Н. В. 23

ДИТЯЧИЙ БУДИНОК СІМЕЙНОГО ТИПУ:
ПРОБЛЕМАТИКА І ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ
Метриш А. С. 27

ВІДМІННІСТЬ ПОКАЗАНЬ СВДІКІВ ВІД ПИСЬМОВИХ ДОКАЗІВ
У ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ
Новікова Н. А. 30

ДОТРИМАННЯ ПРОЦЕСУАЛЬНОЇ ФОРМИ:
ВИНЯТКИ З ПРИНЦИПУ ЗМАГАЛЬНОСТІ
Соломчак Х. Б. 34

НАПРЯМ 4. ГОСПОДАРСЬКЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС

ДЕРЖАВНА ПІДТРИМКА РЕАЛІЗАЦІЇ ІНВЕСТИЦІЙНИХ
ДОГОВОРІВ ЗА УЧАСТЮ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ
ТА ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ
Гуренко М. А. 39

Кожна держава повинна забезпечувати механізм реалізації захисту прав та свобод своїх громадян. Це невід'ємна складова демократичної держави. Кожна особа має право на захист, що закріплено Конституціями багатьох держав, а також міжнародно-правовими актами.

Список літератури:

1. Гараджаєв О. Я. Конституційні права і свободи людини і громадянина в країнах Співдружності Незалежних Держав і міжнародно-правові стандарти (на матеріалах України, Росії, Азербайджану): Автореф. дис. ... канд. юрид. наук. – Одеса, 1998. – С. 13–15.
2. Муса Аль-Сулайбі. Юридична природа міжнародних стандартів пра людини. // Право України. – № 9. – 2000. – С. 116.
3. Словська І. Механізм захисту прав людини – основоположний принцип сучасного українського конституціоналізму. // Право України. – № 9. – 2001. – С. 15.
4. Климович О. Система національних засобів захисту прав людини. // Право України. – № 1. – Ст. 2001. – С. 34.
5. Присяжнюк Т. Система Європейської Конвенції про захист прав і основних свобод людини – унікальний інструмент захисту порушених прав. // Право України. – № 6. – 2001. – С. 32.

НАПРЯМ 2. КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО, МІЖНАРОДНЕ ПУБЛІЧНЕ ПРАВО

ДО ПИТАННЯ ТРАНСФОРМАЦІЇ ПІДХОДІВ ЩОДО МІЖНАРОДНО-ПРАВОВИХ СТАНДАРТІВ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯДЕРНОЇ БЕЗПЕКИ

ЗАГУРСЬКИЙ О. Б.

кандидат юридичних наук,

доцент кафедри гуманітарних і фундаментальних дисциплін

Івано-Франківський навчально-науковий інститут менеджменту

Тернопільського національного економічного університету

м. Івано-Франківськ, Україна

Історично, ядерну зброю було виділено в окрему категорію зброї. Посилаючись на те, деякі держави стверджують, що вони мають законне право на володіння ядерною зброєю в цілях національної або колективної безпеки, але її придбання представляло б небезпеку для інших держав. В той же час, навіть ядерні держави, погодилися б з тим, що світ, вільний від ядерної зброї, є бажаною метою, але досягнення даної мети неможливе до тих пір, доки на зміну ядерного стримування не прийде вдосконалення структури забезпечення безпеки.

Фактично, ядерні держави, сприяли прийняттю цілого ряду заходів щодо запобігання придбання ядерної зброї іншими державами, і погодилися на мінімальні кроки щодо роззброєння: скорочення запасів ядерної зброї, виключення деяких категорій ядерної зброї з числа їх арсеналів, і більше того, відмова від вираження загрози про застосування ядерної зброї по відношенню держав, які не володіють ядерною зброєю, за винятком визначених умов.

Наприкінці 2014 р. відбулося військове вторгнення військ Російської Федерації на територію Автономної Республіки Крим і, як наслідок, було порушено міжнародні зобов'язання, зміст яких чітко регламентований у Будапештському меморандумі про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 р.

Таким чином була порушена ядерна захищеність України, адже однією з гарантій безпеки для України було приєднання до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї. В результаті російської анексії виникли реальні загрози як для національної зокрема, так і для регіональної безпеки в

цілому, а сам факт порушення Будапештського меморандуму був кваліфікований як небезпечний фактор, що суттєво підриває світову систему ядерного стримування і вимагає належного переосмислення правової природи та засад міжнародної політики в сфері забезпечення ядерної безпеки

Загальна декларація про побудову світу, вільного від ядерної зброї від 7 грудня 2015 року проголошує, що «будь-яке застосування ядерної зброї буде суперечити духу Статуту Організації Об'єднаних націй і є порушенням норм міжнародного права, зокрема норм міжнародного гуманітарного права... ядерна зброя створює серйозну загрозу для самого існування людства. Національна політика і практика і практика повинні узгоджуватися з метою побудови світу, вільного від ядерної зброї» [1].

Загальна декларація щодо побудови світу, який вільний від ядерної зброї, закликає до повної ліквідації ядерної зброї як єдиної абсолютної гарантії проти її застосування або загрози застосування; прийняття багатостороннього документа, який має обов'язкову юридичну силу і передбачає повну ліквідацію ядерної зброї.

Указом Президента України від 26 травня 2015 року № 287/2015 було затверджено Стратегію національної безпеки України, в якій зазначено, що «прагнучи перешкодити волі Українського народу до європейського майбутнього, Росія окупувала частину території України – Автономну Республіку Крим і місто Севастополь, розв'язала воєнну агресію на Сході України та намагається зруйнувати єдність демократичного світу, ревізувати світовий порядок, що сформувався після закінчення Другої світової війни, підірвати основи міжнародної безпеки та міжнародного права, уможливити безкарне застосування сили на міжнародній арені. Російська загроза, що має довгостроковий характер, інші докорінні зміни у зовнішньому та внутрішньому безпековому середовищі України обумовлюють необхідність створення нової системи забезпечення національної безпеки України [2].

Кожна з держав-учасниць, що володіє ядерною зброєю, зобов'язується не передавати будь-кому ядерну зброю або інші ядерні вибухові пристрої, а також контроль над такою зброєю чи вибуховими пристроями ні безпосередньо, ні посередньо, рівно як і ніяким чином не допомагати, не заохочувати і не спонукати будь-яку державу, що не володіє ядерною зброєю, до виробництва або придбання у будь-який інший спосіб ядерної зброї чи інших ядерних вибухових пристроїв, а також контроль над такою зброєю чи вибуховими пристроями [3].

На думку П. П. Ткачука, «ядерний чинник став новим утіленням традиційного для світових держав підходу до вирішення міжнародних проблем

з позиції сил. Наддержави отримали технічну можливість знищити будь-якого опонента, що відрізняло їх від інших держав та підштовхувало до максимальної глобалізації своєї політики. Маючи військовий потенціал, що дав змогу стерти противника з лиця землі, жодна зі сторін не могла вдатися до подібного кроку, бо відповідь була б такою ж нищівною. Ознакою нової ситуації стало «балансування на межі війни» – сутність усього повоєнного протистояння та основа певної стабільності під час «холодної війни» [4, с. 315-316].

С.М. Мохончук зауважує, що «у визначеннях міжнародних злочинів, передбачених кримінальними законами зарубіжних країн, прийнятими наприкінці ХХ-ХХІ ст., більш повно та точно враховується зміст норм міжнародного кримінального права, чим забезпечується гармонізація правової регламентації відповідальності за злочини проти миру та безпеки людства у відповідних розділах кримінальних кодексів зарубіжних країн про кримінальну відповідальність, що містить визначення злочинів проти миру та безпеки людства, дозволяє дійти висновку, що іноземні законодавці по-різному формулюють об'єкт правової охорони у міжнародних злочинах. Водночас загальною тенденцією розвитку сучасного кримінального законодавства більшості зарубіжних країн є їх орієнтація на норми міжнародного кримінального права» [5, с. 16].

Таким чином, міжнародна спільнота, напрацювавши визначену міжнародну договірну-правову базу, змогла створити загальні правила поведінки в цій сфері. На цій основі суб'єкти міжнародних відносин в своїм внутрішньому законодавстві встановили і визначають заборонні та обмежувальні заходи, насамперед, шляхом запровадження кримінальної відповідальності.

Список літератури:

1. Загальна декларація про побудову світу, вільного від ядерної зброї [Електронний ресурс]. : резолюція, прийнята Генеральною Асамблеєю ООН від 7 грудня 2015 р. № 70/57 [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://www.un.org/ru/ga/first/70/first_res.shtml – Назва з екрану.
2. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 6 травня 2015 року «Про Стратегію національної безпеки України»: указ Президента України від 26 трав. 2015 р. № 287/2015 / Офіційний web-сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.zakon5.rada.gov.ua/laws/show/287/2015/print1455045093875244> – Назва з екрану.
3. Договір про нерозповсюдження ядерної зброї від 1 липня 1968 р. / Офіційний web-сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://www.zakon5.rada.gov.ua/laws/show/995_098/print1455045093875244- Назва з екрану.

4. Ткачук, П.П. Ядерна зброя як фактор повоєнної міжнародної політики / П.П. Ткачук // Військово-науковий вісник. – 2012. – Вип. 18. – С. 307-317.
5. Мохончук, С. М. Кримінально-правова охорона миру та безпеки людства [Текст] : автореф. дис...д-ра. юрид. наук: спец. 12.00.08 «Кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право»; 12.00.11 «Міжнародне право» / Сергій Михайлович Мохончук. – Х., 2014. – 39 с.

НАПРЯМ 3. ЦИВІЛЬНЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС, СІМЕЙНЕ ПРАВО, ЖИТЛОВЕ ПРАВО, МІЖНАРОДНЕ ПРИВАТНЕ ПРАВО

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ДІЯЛЬНОСТІ ТРЕТЕЙСЬКИХ СУДІВ В УКРАЇНІ

БОРОДІЙЧУК Н. В.

студентка факультету № 6

Львівський державний університет внутрішніх справ

м. Львів, Україна

В Україні державна влада здійснюється на засадах її поділу на виконавчу, законодавчу та судову. Відповідно до статті 55 Конституції України кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб. Кожна людина має право будь-якими не забороненими законом способами захищати свої права та свободи від порушень і протиправних посягань [1, с. 2]. Одним з найдавніших способів захисту прав та вирішення суперечок є третейський суд. Сьогодні питання щодо реалізації свого права на захист через третейський суд є актуальним та досить проблематичним.

Проблемні аспекти діяльності третейських судів вже були висвітлені у дослідженнях багатьох науковців. Зокрема, у працях Ю.Д. Притики, Ю.О. Котвяковського, А.П. Гаврилішина, Н.А. Литвин, Р.О. Гавріка, С.О. Юлдашева та інших.

11 травня 2004 року набрав чинності спеціальний нормативно-правовий акт, а саме Закон України «Про третейські суди», що регулює порядок утворення та діяльності третейських судів в Україні та встановлює вимоги щодо третейського розгляду з метою захисту майнових і немайнових прав та охоронюваних законом інтересів фізичних та юридичних осіб.

Відповідно до статті 2 Закону України «Про третейські суди», третейський суд – недержавний незалежний орган, що утворюється за угодою або відповідним рішенням заінтересованих фізичних та/або юридичних осіб у порядку, встановленому цим Законом, для вирішення спорів, що виникають із цивільних та господарських правовідносин [2, с. 1].